

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple, a man and a woman, are shown in a close embrace, about to kiss. The man is wearing a light blue button-down shirt and dark trousers. The woman is wearing a light-colored, possibly lace, dress and has her hand on the man's chest. They are standing in front of a large window with sheer curtains, and some greenery is visible outside. The overall mood is romantic and intimate.

Emmy Graysonová

Zjistí,
co jsem zač!

EMMY GRAYSONOVÁ

ZJISTI, CO JSEM ZAČ!

PŘEKLAD

LIBUŠE MĚŠŤANOVÁ

Milá čtenářko,

v nejkratším měsíci roku za Vámi přicházím s „nejdelšími“ příběhy. Tedy s příběhy nejvíce rozkročenými v čase. Příběh nazvaný Jak dostat modelku k oltáři od Melanie Milburnové totiž navazuje na Plachou lvi-ci salonů z minulého měsíce a na Dceru bollywoodské legendy od Dani Collinsové pro změnu naváže za měsíce Skandál na Manhattanu. A to není nic proti povídce s názvem Buď můj jediný král! od Millie Adamsové. Ta je totiž provázaná s příběhy Ukradená princezna a Bez tebe jsem ztracen z dubna a června minulého roku a s knihou Co se takhle vzít?, která vyšla v červnu 2021. Někdy mě samotného autorky překvapí, když na scénu znovu přivedou staré známé....

Úplnou premiéru v češtině má tento měsíc Jadesola Jamesová s knihou Mohla by ho zachránit..., v níž nahlédneme do světa Afroameričanů. A v již zmíněném příběhu Dcera bollywoodské legendy se něco málo dozvíme o indické „továrně na sny“ tedy o filmařském Bollywoodu.

Poměrně frekventovanými profesemi hrdinů jsou princ či král, u hrdinek zase modelka. Jasné, není to moc „ze života“, ale není přece špatné zjistit, že i takto „vyvolení“ prožívají životy v leccems podobné těm našim!

*S láskou
Váš Harlequin*

Emmy Graysonová

ZJISTI, CO JSEM ZAČ!

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

A Deal for the Tycoon's Diamonds

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2022

Překlad:

Libuše Měšťanová

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2022 by Emmy Grayson

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-8968-9 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-8969-6 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-8970-2 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Řím, Itálie

Rozezněla se hudba a světla reflektorů ji skoro oslnila. Anna Vegová vešla na přehlídkové molo, nasadila úsměv Mony Lisy, zadívala se do nejbližší kamery a pak v duchu zaklela. Copak jí neříkali, že se *nemá* usmívat, a má se tvářit tajemně a chladně?

Už na to ale bylo pozdě. Kromě toho se potřebovala soustředit na chůzi. Začala na nebezpečně vysokých podpatcích klást opatrně jednu nohu před druhou. Stříbrné páskové boty poseté safíry na skleněné podlaze hlasitě klapaly.

Křišťálově čistá voda ve fontáně jí bublala za zády, když se zastavila, aby se ještě naposledy zadívala mezi diváky, a pak rychle zamířila k místnosti, kde se mezitím už připravovaly další modelky.

Prošla dvojími skleněnými dveřmi, ale ještě se nestačila ani nadechnout, a už se ocitla znovu v čekající náruči půl tuctu stylistů.

„Rozčeš Anně vlasy!“

„Ne, ne, růžová rtěnka bude lepší, než červená!“

„Poslední šaty jsou z tylu a organzy!“

Anna zavřela oči a snažila se aspoň na chvíli nevnímat všechen ten dav, který ji obskakoval. Ve svém nitru cítila hrdost i bolest zároveň.

Poslední šaty, které si dnes večer oblékne, šaty s širokou sukní a hlubokým výstřihem, navrhla na počest

své matky. Sukně jí připomínala první společenské šaty, které jí maminka koupila, když jí byly čtyři a měli se všichni společně fotografovat na Vánoce. Živůtek byl pro změnu připomínkou toho, že jí její matka snad bezpočtukrát říkala, že jednoho dne určitě získá víc sebevědomí a oblékne si na sebe „něco trochu odvážnějšího“.

Ten den bohužel nikdy nenastal – kvůli jednomu nepozornému, lehkomyslnému řidiči, který se hnál po silnici šílenou rychlostí a nestačil včas zabrzdit.

Přesto by její matka byla taky pyšná. Tohle byl první návrh šatů, který vytvořila úplně sama. Nebyla to žádná replika. Ne, tenhle model byl jen a jen její.

Ale kdyby věděla, že to nakonec bude ona sama, kdo ty šaty oblékne, neudělala by výstřih tak hluboký.

Ale když jí Kess zavolala a řekla, že Annu potřebuje, a ať co nejrychleji přiletí do Říma s kufrem svých výtvorů, neváhala ani na okamžik.

Jenže neměla tušení, že nezaplní jen mezeru v Kessině první módní přehlídce, ale že to bude její premiéra v roli modelky – místo jedné z dívek, která se otrávil jídlem a nemohla se dostavit.

Snažila se nedat najevo, jak moc ji každý potlesk stresuje. Ne, jen si tiše povzdychla a vykročila dál, rozhodnutá při své premiéře na přehlídkovém mole uspět.

Když ji Kess požádala, aby se zhostila role modelky, nejdřív ji to vyděsilo. Ale Kess jí vždycky pomohla, když potřebovala. Teď nadešel čas, aby jí pomoc oplátila.

Zlaté šaty se blyštěly pod světly reflektorů. Upustila tentokrát od svých oblíbených pastelových barev. Vždycky mívala ráda vzdušnost a čistotu a milovala bílou. Ale po tom zatraceném článku jí najednou ta barva připadala nudná. Nijaká.

Panenská.

I teď se v duchu celá zachvěla, když si vybavila svou

fotografii, kterou novinář vybral a doplnil textem, který měl zjevně vzbudit senzaci. Ale ten článek byl přece jen nakonec k něčemu dobrý. Rozhodla se, že jim všem ukáže, a objednala látku, ze které ušila tyhle šaty.

„Jsi v pořádku?“

Anna otevřela oči a viděla, že Kess stojí těsně před ní, oblečená do nádherných fialových šatů, které obepínaly její štíhlou postavu a sahaly jí až po kotníky. Vypadala úchvatně.

Kess stiskla Anně povzbudivě ruku a pak odběhla.

O pár vteřin později už manažer volal Annu, aby se připravila.

Zafukala špičkou zlatých střevíčků na jehlových podpatcích do země a několikrát se zhluboka nadechla.

Poslední výstup. Ještě jednou se projdeš po mole a bude konec. Už nikdy tohle nebudeš muset znovu dělat.

Jedna věc byla vystoupit z komfortní zóny. Ale být středem pozornosti bylo něco úplně jiného.

„Poslední výstup,“ zopakovala si pro sebe tiše. „Dokážeš to.“

Asistent, který obsluhoval závěsy, se na ni zadíval a pak s úsměvem odvrátil pohled stranou. Ve srovnání se spoustou modelek, které během své kariéry už viděl, mu určitě musela připadat směšná. Nezkušená.

Zatraceně, co tady vlastně dělám? zeptala se v duchu sama sebe. Nebyla přece žádnou modelkou. Byla jen módní návrhářkou, které si nedávno všimli díky jednomu článku v časopise, kde rozebírali spíš její volbu barev než kvalitu práce. Ale i tenhle zájem o její osobu byl jen povrchní.

Kousla se do rtu. Byl to zlozvyk, který dělávala z nervozity už od dětství. Vždycky, když se cítila nesvá a znovu se z ní stala ta malá, vyděšená holčička, která právě ztratila rodiče a které všichni pořád dokola

říkali, že nemusí mít strach, že ji budou před krutostí světa chránit.

Pokaždé, když se chtěla postavit na vlastní nohy, všichni pochybovali, že to dokáže. A když pořád dokola slyšela – hlavně od své tety a strýčka –, že není dost silná, aby si poradila s nástrahami života, vzala si jejich slova za svá a dostala se jí nebezpečně hluboko pod kůži. Nakonec uvěřila tomu, že je skutečně slabá a potřebuje ostatní, aby se o ně mohla opřít.

Ale jeden člověk byl výjimkou. Ano, on jediný ji vždycky povzbuzoval a říkal jí, že dokáže cokoli a může být kýmkoli, když to bude opravdu chtít.

Jen ne jeho milenkou.

Zavřela oči a snažila se ty vzpomínky vytěsnit. Ne, teď nebyl ten správný čas, aby přemýšlela o jedné ze svých největších životních proher.

„Běž!“

Hlasitý asistentův hlas ji probral ze snění. Otevřela oči, narovнала ramena a vykročila na přehlídkové molo.

Okamžitě začaly cvakat fotoaparáty a blesky ji skoro oslepovaly. A hudba byla tak ohlušující, že skoro nic jiného neslyšela.

A pak se to stalo.

Zlomil se jí podpatek pravé boty. Ztratila rovnováhu, zavrávala a pak se zřítěla dolů z mola.

Slyšela, jak všichni zatajili dech, ale cvakot fotoaparátů neustal. Naopak.

Cítila, jak se jí sukně zvedla až do obličeje. Díky tomu aspoň nikdo neviděl, jak je zoufalá. Byl to netrapnější okamžik jejího života.

Teprve teď si uvědomila, že přistála v něčem klíně. Neviděla, kdo to je, ale cítila *ho*. Nepochybovala ani na okamžik, že je to *on*, když ji objaly jeho silné ruce a zavanula k ní kořeněná vůně jeho kolínské. Ta, kterou kdysi tak důvěrně znala.

„Já... moc se omlouvám... Já...“ Když si odhrnula

sukni z obličeje a zadívala se do sametově hnědých očí muže, kterého kdysi milovala, ztratila úplně řeč.

Antonio Cabrera.

Nejradši by si schovala obličej do dlaní a zmizela v davu.

Zbabělče.

Hlasitě polkla. Ne, útekem by se nic nevyřešilo. Jen by tím ublížila Kess, protože by znevážila její přehlídku. A potvrdila tím to, co Antonio řekl před lety.

Ty jsi ještě dítě, Anno.

Zhluboka se nadechla a pak se Antoniovi podívala zpříma do očí.

„Mohla bych tě požádat o pomoc? Prosím,“ dodala tiše.

Zadíval se na ni. „Právě jsem zachránil dámu v ne-snázích. Jakou další pomoc ještě potřebuješ?“

Naposledy spolu mluvili před deseti lety. A jeho sametový hlas zněl teď ještě smyslněji než tenkrát.

Uklidni se. Teď není čas na žádné snění.

„Potřebuju se zbavit těchto bot. Mohl bys mi pomoci vstát?“

Než ho stačila zastavit, zabořil ruce do záhybů její sukně a uchopil ji pevně za lýtka. Zatajila dech a rozbušilo se jí srdce.

Zručnými, zkušenými prsty jí rozepnul řemínek u boty, kde chyběl podpatek, a stáhl jí ji z nohy. Totéž zopakoval i u druhé boty, a ona nebyla schopná ani se pohnout. Vnímala jen jeho dotyk na své kůži, nic jiného.

Měla by se cítit v rozpacích. Ponížená.

Ale nestalo se to. Nechala se pohltit přítomným okamžikem. Blízkostí člověka, který pro ni kdysi tolik znamenal.

„Děkuji ti.“

Na okamžik se jejich oči setkaly, ale pak rychle pohled odvrátila.

„Anno!“

Otočila se a uviděla Kess, jak k nim běží.

„Jdu zpátky.“ Povzbudivě se na svou kamarádku usmála. Uvědomovala si, že se stala středem pozornosti víc, než by si přála. Ale neměla jinou možnost.

Ale než stačila vstát z Antoniova klína, vzal ji do náruče a postavil ji zpátky na přehlídkové molo.

„Dokážeš to,“ zašeptala Kess za jejími zády.

Anna se otočila, zadívala se na ni a pak bezděčně zalétla pohledem k Antoniovi. Povzbudivě se na ni usmál, aby jí dodal odvahy.

Anna hlasitě polkla a konečně se otočila k přítomným hostům. Celým nádvořím se rozlehl bouřlivý potlesk. Přinutila se usmát, aby dala najevo, že si jejich podpory váží, a pak pomalu vykročila po mole. Sukni si přidržovala zvednutou, aby nezopakovala stejné představení ještě jednou.

Dokážeš to, říkala si v duchu pořád dokola, dokud nedošla až na konec mola.

Hrdě zvedla bradu, ještě jednou naposledy se usmála do kamery, pak se otočila a začala se vracet zpátky.

Koutkem oka viděla Antonia, jak ji upřeně sleduje. Ale nenechala se ničím rozptýlit, nedívala se napravo, ani nalevo a došla až na konec.

Antonio jí dnes večer pomohl. O tom nebylo pochyb. Měla by mu poslat děkovný dopis nebo poslat nějaký dárek rodině Cabrerových do Španělska. Ale tenhle jeden okamžik nemohl změnit to, že si kdysi vzal její srdce a pak ho krutě pošlapal. Ani to, že se potom celá léta vůbec neozval. Přitom kdysi to byl její přítel, ten, který jí dodával sílu.

Její první milenec.

Ale ten čas byl už nenávratně pryč a nikdy se nevrátí.

Prošla kolem něj a byla na sebe hrdá, že nepodlehla pokušení a nepodívala se na něj. Tentokrát to byla ona, kdo odejde s hlavou vztyčenou a nebude se ohlížet zpět.

DRUHÁ KAPITOLA

O hodinu později seděla Anna na lavičce, s rukama složenýma v klíně, a dívala se fascinovaně na jeden z římských architektonických klenotů, na fontánu De Trevi. Už bylo skoro jedenáct hodin večer a davy lidí, kteří se sem celý den chodili dívat, už odešly. Na malém náměstí tak zůstala skoro sama.

Po módní přehlídce následoval ještě večírek, který uspořádala Kessina firma. Anně se podařilo přechkat nezbytnou hodinu v balerínkách, které schovala pod dlouhou sukní. Soudě podle pochvaly, kterou zaslechla od Kessina šéfa, její nečekaný pád celou přehlídku nijak nepoškodil. I kdyby nic jiného, Kess tím upoutala víc pozornosti.

Když se převlékla a odlíčila, Kess, která předala další organizaci večírku své asistence, ji pozvala na procházku k fontáně De Trevi. Když tam došly, zatelefonovala Kess její matka z Nigérie, a tak poodešla trochu stranou, aby jí mohla detailně vylíčit, jak dopadla její první show. Anna tak měla možnost vychutnat si kouzelnou atmosféru malého náměstí o samotě.

Nejdřív si tu chvíli opravdu užívala. Poslouchala zurčení vody a spokojeně si vychutnávala nádherný večer babího léta. Ale pak ji najednou dobrá nálada opustila a v duchu si podrážděně pomyslela, proč to musel být zatraceně právě Antonio, kdo ji zachránil. Jaká byla pravděpodobnost, že na módní přehlídce upadne, a navíc ještě skončí v náručí muže,

který ji před lety odmítl? Skoro nulová. Přesto se to stalo.

Snažila se na to nemyslet. Zadívala se na sochu boha moří, skoro nahou postavu, střežící fontánu. Byla teď v Římě. Proč by měla hloubat nad minulostí, když je v jednom z nejkrásnějších měst na téhle planetě? Když se ještě před osmi měsíci neodvážila ani opustit hranice Španělska? A teď má před sebou jednu z nejslavnějších kašen na světě. Co víc by mohla chtít?

Překřížila si ruce na prsou a znovu se na ten umělecký skvost zadívala. Mistrovskému dílu dominovala vousatá, svalnatá socha boha moří a po obou stranách ji doplňovali koně z kamene, připraveni ke skoku. Koně vedly dvě mužské postavy, jedna se snažila divokého koně zkrotit, druhá zvedala k ústům lasturu s vodou. Kolem nohou boha moří tryskala voda a kaskádovitě dopadala na dno kašny, které bylo plné mincí.

Když se otočíš zády a jednu minci vhodíš do fontány, vrátíš se zpátky do Říma.

Usmála se. Kess ji na to upozornila cestou k fontáně.

Dvě mince a zamiluješ se.

V duchu před sebou viděla Antoniův obličej, když se setkali naposledy – mladý, a přitom tak dospělý a vážný na svůj věk. Bylo mu tenkrát teprve devatenáct.

Tři mince a brzy se vdáš.

Ani náhodou. Kdysi snila o lásce, manželství a dětech. Jednoho dne se k tomu snu možná vrátí. Ale před pár měsíci přišla o práci módního nákupčího pro jednu oděvní firmu a rozhodla se konečně přestat existovat a začít žít. To, že ji vyhodili, by měla považovat za prohru. Ale viděla v tom spíš nový začátek. Přestěhovala se z Granady, z úspor a malého dědictví si obstarala na rok vlastní byt v Paříži a konečně se vrátila zpátky k profesi módní návrhářky, o které vždycky

snila. Během prvního půl roku ale o portfolio, které rozeslala různým agenturám, neměl nikdo zájem.

Přestože měla na fejetonistu Lea Whitea zlost za to, jak ji zneužil, v něčem jí pomohl. Přinutil ji zamyslet se nad tím, proč její práce neupoutala pozornost. Najednou jako by získala víc sebevědomí a konečně se začala chtít opravdu prosadit. Bez toho zatraceného fejetonisty by zlaté šaty nikdy neexistovaly, ani by se neprošla po přehlídkovém mole.

Zadívala se letmo na Kess. Ještě pořád si povídala se svou matkou.

Anna se cítila po celém náročném dni hrozně vyčerpaná. Přiletěla do Říma předešlý večer, spala sotva pár hodin a vstala hned po rozednění. Už se těšila, až si znovu vlezle pod peřinu.

Ale nemohla opustit Kess. Obzvlášť po tom, co všechno pro ni udělala. Byla prvním člověkem, který jí po rozchodu s Antoniem řekl, že se může postavit na vlastní nohy a věnovat se konečně tomu, co ji skutečně baví. Zájem o látky, šaty a doplňky v ní už kdysi dávno probudila její matka, když ji s sebou brávala na nákupy. A to, že se rozhodla vystudovat obor designérství navzdory tetě a strýčkovi, kteří ji odrazovali, byl prvním krokem k tomu, aby na nich přestala být závislá.

Nedalo se říct, že by její strýček Diego nebo někdo jiný v Casa de Cabrera jí chtěl ublížit nebo ji ovládat. Strýček získal dítě, ale zároveň s tím ztratil při auto-nehodě svoji milovanou mladší sestru. Když Anna dospívala, věděla, že měl často bolest v očích, když se na ni podíval.

Když se na sebe zadívala do zrcadla, viděla tam svoji matku. Stejně jako on.

Znovu zamyšleně zvedla hlavu a upřela pohled na zurčící vodu ve fontáně. Ten zvuk ji uklidňoval.

„Legenda říká, že když hodíš do kašny minci, jednoho dne se do Říma vrátíš.“

Ztuhla a celá se zachvěla.

Těsně před ní se objevila natažená ruka s dlaní obrácenou vzhůru. Na ní ležela stříbrná mince.

Bože, kolikrát tuhle ruku držela jako dítě ve své, kolikrát se s ním za tu ruku vedla, když spolu šplhali nahoru do kopců mezi vinicemi, aby aspoň na chvíli unikla před tísnivou atmosférou svého adoptivního domova...

Živě si pamatovala i na to, když se viděli naposledy a on od ní tuhle ruku odtáhl a odešel.

„Řím je krásný,“ odpověděla co nejklidněji. „Ale proč se vracet někam, kde už člověk byl, když je na světě ještě tolik míst, která zatím neobjevil?“

Chvíli mlčel. Pak luskl prsty, mince vyletěla do vzduchu a přistála ve vodě.

Dokážeš to.

Anna se zhluboka nadechla, otočila se a zadívala se podruhé ten večer do tváře Antonia Cabrery.

Rozbušilo se jí srdce. Když od ní tenkrát odešel, bylo mu sotva dvacet. Ale teď...

Teď vypadal neuvěřitelně... *sexy*. To bylo to správné slovo, kterým by se dal popsat vysoký, zasmušilý muž, stojící pár metrů od ní. V černém obleku značky Armani, který dokonale obepínal jeho široká ramena a svalnatý hrudník. Přestože byl menší než jeho bratři, nad ní stejně vyčníval. Litovala najednou, že nemá boty na podpatcích. Pak by nemusela zaklánět hlavu, aby na něj viděla.

Sklouzla po něm pohledem a na okamžik se zastavila u jeho úst.

„Ahoj, Anno,“ řekl s úsměvem a jí se skoro podlomila kolena.

TŘETÍ KAPITOLA

Dios Mio!

Když se Antonio Cabrera na Annu díval, jeho nitro zaplavovala čím dál větší touha.

Za posledních několik let se vypracoval do pozice ředitele firmy Cabrera Properties, která spravovala tři luxusní hotely. Měl pověst tvrdého, ale férového člověka, kterou si těžce vydobyl.

Co by jeho obchodní partneři řekli, kdyby mu mohli teď číst myšlenky? Domníval se, že když kdysi snil o tom, že skončí spolu s Annou v posteli, udělal chybu. Koneckonců, po pár dnech jejich vztah skončil. Vztah i přátelství. Ale snění devatenáctiletého kluka se nedalo vůbec srovnat s chťičem, který se v něm probudil, když Anna poprvé vešla na přehlídkové molo v nádherných zlatých šatech, které se při každém jejím sebemenším pohybu třpytily jako hvězdy. Ale jeho pozornost okamžitě upoutal hluboký výstřih, který jí sahal skoro až k útlému pasu. Nadra jí zakrývaly jen dva pruhy tylu, na rtech, které byly jen nepatrně nalíčené, měla nespěšný úsměv, ale přitom z jejího postoje vyzařovala síla, kterou u ní nikdy předtím neznal.

Když mu pak znenadání přistála v klíně, ta touha se skoro vymkla kontrole.

Musel se několikrát zhluboka nadechnout, aby se uklidnil.

Je nedostupná. Kamarádka. Zlomil jsi jí srdce. Je to panna.